

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2006, č. j. 2004/62312-442, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2009, č. j. 4 Cad 42/2006 – 102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku č. I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2009, č. j. 4 Cad 42/2006 – 102, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výroku č. II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2009, č. j. 4 Cad 42/2006 – 102, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se stanoví** ve výši 2400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 4 Cad 42/2006 – 102 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2006, č. j. 2004/62312-442 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), a dále zamítl žalobu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí o podané stížnosti na postup správních orgánů v dané věci.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě (dále jen „úřad práce“), ze dne 10. 12. 2004, č. j. OTC-9950/2004-KZ2, jímž byla stěžovateli přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 1. 12. 2004 do dne 6. 12. 2004 ve výši 2050 Kč měsíčně a po zbývající dobu ve výši 1845 Kč měsíčně na podpůrnou dobu v délce 6 měsíců, do níž byla započtena i podpůrná doba ode dne 26. 6. 2004 do dne 19. 9. 2004.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí stěžovatel namítl, že úřady nesprávně vyložily ustanovení § 48 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, neboť stěžovatel vykonával výdělečnou činnost a odváděl státu pojistné za dobu 3 měsíců. Stěžovatel požadoval novou podpůrnou dobu v délce 6 měsíců a z tohoto důvodu navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Dále v bodě B. žaloby namítl, že dne „6. 12. 2006“ (pozn. NSS - správně, jak vyplynulo z pozdějších upřesnění, šlo o datum 6. 12. 2004) podal k žalovanému stížnost, ale do data podání žaloby mu na ni nikdo neodpověděl. Proto navrhl, aby městský soud žalovanému přikázal „vydat rozhodnutí“.

Městský soud rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 17. 10. 2007, č. j. 4 Cad 42/2006 – 32, kterým žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Ke kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 2. 2009, č. j. 4 Ads 123/2008 - 65, tento rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud vyložil význam a smysl ustanovení § 48 zákona č. 435/2004 Sb. a uvedl, že *„z uvedeného ustanovení je podle názoru Nejvyššího správního soudu již jazykovým výkladem právních norem zřejmé, že zákon dobu „alespoň 3 měsíce“ v uváděných souvislostech spojuje s výkonem výdělečné činnosti, přičemž dikce „...zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti již potom „toliko“ charakterizuje, o jakou činnost, resp., o činnost jaké povahy, se musí jednat. Tomu odpovídá i znění některých dalších ustanovení souvisejících zákonů“*. Nejvyšší správní soud dále dovodil, že aby osoba samostatně výdělečně činná byla účastna na pojištění, musela vykonávat nejen hlavní samostatnou výdělečnou činnost, ale musela i odvádět pojistné. Proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, když v posuzované věci dospěl k závěru, že stěžovatel jako uchazeč o zaměstnání měl nárok na podporu v nezaměstnanosti jen po zbývající část podpůrné doby, neboť *zohlednitelná doba jeho výdělečné činnosti zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byla kratší než 3 měsíce*. Stejně tak i Městský soud v Praze rozhodl v souladu se zákonem, když v této otázce neshledal žalobu důvodnou. Nejvyšší správní soud se dále zabýval bodem B žaloby a zjistil, že městský soud se jeho obsahem nezabýval a v odůvodnění svého rozsudku je pominul. Proto Nejvyšší správní soud zrušil předmětný rozsudek (ze dne 17. 10. 2007, č. j. 4 Cad 42/2006 – 32) pro nepřezkoumatelnost a zavázal městský soud k posouzení této části žaloby v dalším řízení.

Městský soud rozhodl po vrácení věci o žalobě nyní napadeným rozsudkem, jímž ve výroku I. zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného, a ve výroku č. II. zamítl žalobu, již se stěžovatel domáhal, aby bylo žalovanému uloženo ve lhůtě 14 dnů

od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o žalobcem podané stížnosti ze dne 6. 12. 2004. Dále rozhodl o nepřiznání náhrady nákladů řízení účastníkům. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že je nesporné, že stěžovatel požádal dne 1. 12. 2004 Úřad práce v Ostravě o zprostředkování zaměstnání a přiznání podpory v nezaměstnanosti. Z přehledu evidence zaměstnání stěžovatele je dále nesporné, že stěžovatel byl evidován na tomto úřadu práce s podporou v nezaměstnanosti od 26. 6. 2004 do 19. 9. 2004. Poté vykonával samostatnou výdělečnou činnost od 21. 9. 2004 do 30. 11. 2004. Tyto skutečnosti vyplývají i z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě (dále jen „OSSZ v Ostravě“). Městský soud se dále na základě těchto zjištění vypořádal s námitkou, že stěžovatel vykonával činnost jako OSVČ po dobu tří měsíců v září, říjnu a listopadu 2004 a uvedl, že tato námitka je vyvrácena. Sám stěžovatel totiž v žádosti o zprostředkování zaměstnání a podporu v nezaměstnanosti uvedl dobu posledního zaměstnání od 21. 9. 2004 do 30. 11. 2004. Městský soud vyložil ustanovení § 39 odst. 1, § 41 odst. 1 a § 43 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, která aplikoval žalovaný. Stěžovateli byla na základě aplikace těchto ustanovení přiznána podpora v nezaměstnanosti po zbytek podpůrní doby, protože stěžovatel byl v posledních letech zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání v době od 26. 6. 2004 do 19. 9. 2004. Stěžovateli neuplynula celá podpůrní doba stanovená v jeho případě v trvání 6 měsíců. Po uplynutí části podpůrní doby stěžovatel nastoupil jako OSVČ, ale doba této činnosti netrvala po dobu alespoň 3 měsíce, ale po dobu 2 měsíců a 10 dnů, jak je zřejmé z jeho žádosti o podporu v nezaměstnanosti i z potvrzení OSSZ v Ostravě ze dne 1. 12. 2004. Stěžovatel proto nemá nárok na celou podpůrní dobu a má nárok pouze na podporu v nezaměstnanosti po zbývající část podpůrní doby. Jeho námitka, že mu měly být započítány celé 3 měsíce výdělečné činnosti zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, není s ohledem na shora uvedené skutečnosti důvodná. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že odcházel z evidence úřadu práce v době účinnosti starého zákona o zaměstnanosti, který stanovil povinnost pracovat v délce pouze jednoho měsíce pro nárok na celou podpůrní dobu. Stěžovatel požádal o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a přiznání podpory v nezaměstnanosti podle nového zákona č. 435/2004 Sb., který byl účinný od 1. 10. 2004. K této námitce městský soud uzavřel, že žalovaný byl povinen rozhodovat podle zákona účinného v době podání žádosti, tj. podle nového zákona o zaměstnanosti. Stejný závěr krajský soud učinil i o námitce, že stěžovateli měl být započítán vyměřovací základ pro výpočet podpory v nezaměstnanosti, který dosáhl v roce 2002. Z potvrzení OSSZ v Ostravě z 1. 12. 2004 však městský soud zjistil, že stěžovatel měl v posledním předchozím roce 2003 nulový vyměřovací základ, a proto správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem o zaměstnanosti ve znění platném v době rozhodování a rozhodly o výši přiznané podpory v nezaměstnanosti podle ustanovení § 51 zákona o zaměstnanosti a vycházely z částky životního minima platného pro jednotlivého občana staršího 26 let.

Městský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu se na základě doplnění žaloby zabýval i námitkami uvedenými v bodě B žaloby. K nim městský soud vyložil ustanovení § 79 odst. 1 a § 81 odst. 1 s. ř. s. a uvedl, že mu byly předloženy kopie dopisu Úřadu práce v Ostravě ze dne 21. 12. 2004 a stanoviska žalovaného ze dne 11. 4. 2005. Městský soud z toho dovodil, že na stěžovatelovu stížnost žalovaný v přiměřené lhůtě ještě před podáním žaloby odpověděl. Navíc se v této situaci

nejednalo o povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí nebo osvědčení, ale pouze odpovědět na stížnost stěžovatele. Z těchto důvodů městský soud i tuto žalobu zamítl podle ustanovení § 81 odst. 3 jako nedůvodnou.

V kasační stížnosti stěžovatel napadl výroky č. I. a II. napadeného rozsudku, a to z důvodu jejich nezákonnosti způsobené nesprávným posouzením právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Stěžovatel namítl, že žalovaný i úřad práce nesprávně posoudily ustanovení § 48 zákona č. 435/2004 Sb. (v rozhodné době), podle něhož uchazeč o zaměstnání, jemuž v posledních 3 letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání neuplynula celá podpůrná doba a po uplynutí části podpůrné doby nastoupil do zaměstnání nebo vykonával výdělečnou činnost zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti po dobu alespoň 3 měsíců, má nárok na podporu v nezaměstnanosti po celou podpůrnou dobu. Jestliže byla doba zaměstnání nebo výdělečné činnosti zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti kratší než 3 měsíce, má uchazeč o zaměstnání nárok na podporu v nezaměstnanosti po zbývající část podpůrné doby. Současně musí být splněna podmínka celkové doby předchozího zaměstnání podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel tvrdí, že vykonával výdělečnou činnost zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za dobu 3 měsíců pojistné řádně odvedl, a tudíž je toho názoru, že v předmětné době měl nárok na podporu v nezaměstnanosti po celou podpůrnou dobu, a nikoliv pouze po zbývající část podpůrné doby, jak rozhodly správní orgány obou stupňů a soud. Podle jeho názoru tedy splnil svou povinnost a řádně odvedl pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, neboť pojistné platil po dobu 3 měsíců. Ve vztahu k napadenému výroku č. II. rozsudku stěžovatel namítal, že podal k žalovanému prostřednictvím úřadu práce své podání označené značkou stěžovatele 3/612 04 a dále jako „Stížnost, žádost o vyrovnání“. V dané věci nebyla tato jeho stížnost do dne podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2004/62312-442 ze dne 31. 3. 2006 (tj. do dne 25. 4. 2006) řádně vyřízena, jelikož v této věci neobdržel od žalovaného žádné rozhodnutí. Proto se domáhal v předmětné době podanou žalobou i vydání rozhodnutí o této stížnosti. Z uvedených důvodů navrhl stěžovatel zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku již Nejvyšší správní soud v Brně vyslovil právní názor v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 4 Ads 123/2008 - 65, kterým potvrdil právní názor městského soudu vyslovený v předchozím rozsudku. Proto považuje veškeré důvody uvedené v kasační stížnosti vůči bodu I. výroku napadeného rozsudku za nedůvodné. Ve vztahu k námitkám vůči bodu II. výroku napadeného rozsudku žalovaný předložil soudu dva klíčové důkazy, které se staly podkladem pro nové rozhodnutí městského soudu, a to vyjádření ředitelky úřadu práce ze dne 21. 12. 2004 a dopis žalovaného ze dne 11. 4. 2005. Z obou těchto písemností jednoznačně vyplynulo, že jimi byla stěžovatelova stížnost vyřízena, a to ještě před podáním žaloby. V daném případě se nejednalo o povinnost správních orgánů ve věci vydat rozhodnutí, ale pouze o odpověď na písemné podání (stížnost) stěžovatele. V tomto ohledu tedy žalovaný uzavřel, že podle jeho názoru je kasační stížnost rovněž nedůvodná.

Ze soudního spisu vyplývá, že městský soud vyzval žalobce prostřednictvím jeho zástupkyně k upřesnění, čeho se konkrétně žalobce domáhá v bodě B své žaloby. Stěžovatel reagoval doplněním ze dne 12. 6. 2009, v němž uvedl, že do dne podání žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného neobdržel od žalovaného žádné rozhodnutí, domáhal se stěžovatel podanou žalobou i vydání rozhodnutí o této stížnosti. Bod B žalobního podání ze dne 25. 4. 2006 je tedy třeba považovat za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, neboť žalovaný do dne podání žaloby (tj. do dne 25. 4. 2006) nerozhodl o žalobcem podané stížnosti ze dne 6. 12. 2004. Stěžovatel navrhl, aby městský soud uložil žalovanému, aby ve lhůtě 14 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o žalobcem podané stížnosti ze dne 6. 12. 2004.

Žalovaný spolu se svým vyjádřením k doplnění žaloby předložil městskému soudu kopii stěžovatelovy stížnosti a vyjádření úřadu práce ze dne 21. 12. 2004 a vyjádření žalovaného ze dne 11. 4. 2005, jimiž byla stěžovatelova stížnost prošetřena a jeho námitky vůči postupu zaměstnanců úřadu práce byly vypořádány.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost je dále přípustná tehdy, pokud se opírá o zákonem vymezený důvod (§ 103 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s.) a pokud se nejedná o stížnost proti rozhodnutí, které je ex lege z kasačního přezkumu vyloučeno (§ 104 odst. 1 až 3 s. ř. s.). Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Jak z tohoto ustanovení plyne, Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, přístupné na www.nssoud.cz).

V posuzované věci Nejvyšší správní soud při přezkumu prvního napadeného rozsudku dospěl k závěru, že tento rozsudek byl v rozsahu posouzení žalobních námitek směřujících proti napadenému rozhodnutí žalovaného správný. V nově vydaném napadeném rozsudku městský soud zopakoval svůj názor potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu a žalobu proti napadenému rozhodnutí ve výroku č. I. opět zamítl. Jestliže stěžovatel v předmětné kasační stížnosti znovu namítá, že je názor městského soudu nesprávný, a odůvodňuje to týmiž námitkami, které již byly Nejvyšším správním soudem jednou posouzeny při přezkumu prvotního rozsudku městského soudu, přičemž zároveň nenamítá, že by se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, pak jsou tyto stěžovatelovy námitky nepřipustné ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost v tomto rozsahu odmítl jako nepřipustnou.

Nejvyšší správní soud se mohl meritorně zabývat pouze námitkami směřujícími proti výroku II. napadeného rozsudku, jímž městský soud zamítl žalobu, jíž se stěžovatel domáhal, aby bylo žalovanému uloženo ve lhůtě 14 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o žalobcem podané stížnosti ze dne 6. 12. 2004. Stěžovatel tvrdí, že stížnost do dne podání žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného (tj. do dne 25. 4. 2006) řádně vyřízena.

Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. je dána žalobní legitimace na ochranu proti nečinnosti správního orgánu tomu, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat **rozhodnutí ve věci samé** nebo **osvědčení**. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Citované ustanovení poskytuje ochranu nikoli proti veškeré nečinnosti správního orgánu (správní orgán je nečinný, nekoná-li, ač mu to zákon ukládá), ale pouze proti formám nečinnosti, které zejména mají závažný dopad na práva účastníků. Těmito kvalifikovanými typy nečinnosti je jednak nevydání rozhodnutí ve věci samé, jednak nevydání osvědčení. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se tak žalobce může domáhat pouze toho, aby soud žalovanému správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí (osvědčení) v žalobou vymezené věci. Úspěšně lze tedy nečinnostní žalobu uplatnit toliko tehdy, nebylo-li rozhodnutí, které žalobce požaduje a k jehož vydání je žalovaný povinen, dosud vydáno (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009 – 144, přístupný na www.nssoud.cz).

Právní úprava vyřizování stížností účinná k datu podání stěžovatelovy stížnosti byla obsažena především ve vyhlášce č. 150/1958 Ú. l., o vyřizování stížností a podnětů pracujících, účinné do 31. 12. 2006. Tato vyhláška upravovala postup orgánů státní správy při vyřizování stížností tak, že tyto orgány měly povinnost podanou stížnost prošetřit a navrhovatele o výsledku prošetření vyrozumět. Toto vyrozumění o výsledku prošetření stížnosti podle tehdejší platné právní úpravy nemělo formu rozhodnutí a na jeho vydání se nepoužíval správní řád, s výjimkou možného analogického použití ustanovení o základních zásadách správního řízení (§ 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, účinného do 31. 12. 2005). Nešlo tedy o rozhodnutí ve smyslu ustanovení citovaného § 79 odst. 1 s. ř. s. (viz k tomu obdobně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 1997, č. j. 7 A 179/95 - 17). Nejednalo se dle účelu a smyslu tohoto úkonu správního orgánu ani o osvědčení, kterým by správní orgán potvrzoval platnost určitých skutečností.

Z uvedeného lze dovodit, že žalobní legitimace na ochranu proti nečinnosti ve věci prošetření stížnosti stěžovateli nesvědčila, neboť žalovaný v tomto případě neměl povinnost vydat ani rozhodnutí, ani osvědčení, nýbrž mu pouze zaslat neformální vyrozumění o prošetření stížnosti. Navíc je třeba konstatovat, že kromě toho by žaloba byla i skutkově nedůvodná, neboť z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že na stěžovatelovu stížnost bylo ze strany úřadu práce i žalovaného odpovězeno.

Nejvyšší správní soud proto ve vztahu k výroku II. napadeného rozsudku shledal, že městský soud postupoval správně, když žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného zamítl jako nedůvodnou. Proto kasační stížnost v tomto rozsahu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, byla stanovena v souladu s jejím přípisem ze dne 17. 2. 2010 za jeden úkon po 2100 Kč [doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 12. 2009 - § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky] a započítání paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu